

[Ninn-Hansen.]

anse for formålstjenlig. Er det ikke rigtigt, at ministeriet den 1. august 1959 forflyttede den nuværende ambassadør i Portugal fra Ankara? Han var dengang over 68 år gammel og kan altså kun virke i 20 måneder i stillingen. Jeg synes, det er et eksempel på, at man ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til de besparelser, der kan opnås på dette område. Jeg vil håbe, man vil gøre det.

Alsing Andersen: Naturligvis er der ingen af det socialdemokratiske partis medlemmer, der ønsker at bruge flere penge på udenrigstjenesten; end hvad der måtte findes nødvendigt for en forsvarlig varetagelse af Danmarks politiske og økonomiske interesser verden over. Men jeg kan alligevel ikke gå med til uden videre at acceptere det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Det forekommer mig ligesom også den højtærede udenrigsminister, hvis betragtninger jeg helt og fuldt deler, at forslaget til beslutning er meget slet begrundet, til tider slet ikke begrundet. Jeg skal naturligvis ikke efter den udførlige gennemgang, som den højtærede udenrigsminister har foretaget, gå ind i alle enkeltheder, men der er et par ting, hvorved jeg gerne vil hæfte mig ved denne lejlighed.

Jeg vil udtrykke min beklagelse over, at de forslagsstillende partier næsten som en vimpel — jeg vil ikke tale om ballast — har stillet nedlæggelsen af de skandinaviske ambassadørstillinger i spidsen af dette forslag til beslutning. Jeg synes, det er overordentlig beklageligt. Der tales jo meget om nordisk samarbejde, som skulle være begrundelsen for at nedlægge disse ambassadørstillinger, men jeg synes ærligt talt, at den begrundelse, der er givet i den ærede ordførers fremsættelsestale — det står spalte 3919 i Folketingstidende — mangler ikke så lidt i at være fyldestgørende. Det ærede medlem siger her — jeg tillader mig at citere 6 linjer —:

„Den foreslåede nedlæggelse af ambassadørerne kan kun opfattes som et glædeligt

bevis på, at der findes så mange værdifulde forbindelseslinjer mellem de nordiske lande, at diplomatiske repræsentationer er overflødige.“

Ja, se, den naturlige fremgangsmåde ved en bevisførelse måtte vel være at bevise, at ambassadørerne er overflødige, men her går man den lettere og mere smarte vej, at man simpelt hen vil have os andre til at acceptere, at den omstændighed, at forslagsstillerne stiller forslag om at nedlægge dem, er beviset på, at de er overflødige. Jeg håber, man vil tilgive os, når vi siger, at vi ikke kan acceptere en så smart form for argumentation, hvor beviset, det virkelige bevis, i virkeligheden mangler. Det skylder de ærede forslagsstillere endnu at fremlægge.

I øvrigt skulle det glæde mig uhyre, hvis det nordiske samarbejde var så udviklet, at man kunne undvære gensidige ambassadørstillinger i de nordiske lande. I den henseende behøver vi ikke at være uenige eller at føre nogen diskussion. Spørgsmålet er imidlertid — som også den højtærede minister pegede på — om samarbejdet er kommet så langt frem i dette øjeblik, og derom tvivler jeg i høj grad.

Jeg tager ikke fejl, når jeg siger, at der nu og da har lydt beklagende udtalelser fra medlemmer af de forslagsstillende partier gående ud på, at vi ikke var nået tilstrækkelig langt i det nordiske samarbejde siden krigens slutning. De beklagelser er efter min mening berettigede, og jeg har selv ved lejlighed delt dem på forskellige områder. Men når forholdet er det, at vi alle må erkende, at der mangler meget i et virkelig intimt nordisk samarbejde, synes jeg, det er forhastet for ikke at sige letsindigt at foreslå, at vi nu skulle nedlægge de nordiske ambassadørstillinger; men i øvrigt, når man taler om det nordiske samarbejde, kunne jeg godt have lyst til at stille det spørgsmål til den ærede ordfører for forslagsstillerne: har forslagsstillerne undersøgt f. eks. gennem en behandling i Nordisk Råd, om der er almindelig nordisk stemning for at gå denne vej? Så vidt jeg ved,